— Як, любий Півнику, співаєш ти чарівно!
— Зозуленько, не згірше й ти,—
Виводиш плавно так та рівно:
Співачки кращої у лісі не знайти!
— Тебе, кумасю мій, вік слухать я готова.
— А ти, красуне, забожусь,
Замовкнеш на хвилину — не діждусь,
Коли заллєшся знову...
Відкіль такий береться голосок?
Тонкий і чистий, як струмок!..
Такі усі ви, невеличкі зроду,
А спів — куди там солов'ю!
— Спасибі, кумоньку, за похвалу твою!
Та й ти ж співочу маєш вроду:
Куди там райським тим пташкам! —
Тут Горобець до них цвірінькнув: — Годі вам!
Як не хваліть себе, а я міркую,—
У вас обох поганий смак...
За що ж, спитаєте однак,
Зозуля Півня хвалить так?
За те, що хвалить він Зозулю.